

— Не бързай. . . ще ти потрѣбва да пожа-
лишъ и за себе си. . .

— Ехъ, — поклати глава Жанката. — Ако
не бѣше съ тоя умъ, и ти щѣше да си като хората...

— Тъкмо на хората нѣмаше да мязамъ, за-
щото щѣхъ да бжда като тебе. . .

Жанката стана. Цѣлото му тѣло кипѣше отъ
ядъ, отъ обида, отъ злостъ и жажда за мжстъ,
дива и безгранична. Идѣше му да крѣсне, да се
разпусва, да замахне, но студениятъ погледъ сми-
риваше кръвта му.

*

Вълко разпрегна магарето, тикна го къмъ
оборчето и изкочи навънъ. Предъ пжтната врата
го срещна стария.

— Какво, — спрѣ го той, — вѣрно ли е, че
у насъ билъ ей сегичка сватанака Жеко?

— Бѣше.

— Е? Защо . . . какъ се е сбъркалъ?

— Смѣтки . . . — усмихна се Вълко. — Само
че ги правилъ безъ кръчмаря... Сетне ще ти раз-
кажа, сега бързамъ. . .

Той спрѣ предъ една разкривена врата къмъ
края на селото, открихна я и влѣзе. Когато куче-
то лавна отъ харманя, Вълко бѣше на сайванта.

— Дечо! ... Дечка! ... Ей, има ли хора тука?
— Слушай, секретарьо, — рече той, когато Дечо
дойде отъ малкото говеждо жгълче задъ кжщата
— въ недѣля на сѣка цена събрание отъ името
на селския комитетъ. . . Тази вечеръ у насъ бѣше
сватанака Жеко, Жанката де. . . Настжпенъ е здра-
во, трѣбва да се удари съ време. . .

Дечо, секретаря на партийната група въ се-
лото, рѣдко бѣше виждалъ Вълка толкова разпа-
ленъ.